

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.III.20.183/2012/4.szám

A Kúria a dr. Váczi Miklós ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Szalóki Jenő ügyvéd által képviselt alperes ellen, személyiségi jog megsértésének megállapítása és kártérítés iránt, a Zala Megyei Bíróság előtt 5.P.21.654/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.219/2011/6. számú ítéletével befejezett perében, amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a Havasi és Karczub Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Karczub Péter ügyvéd) által képviselt Biztosító beavatkozott, a jogerős ítélet ellen a felperes által 68. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, és térítsen meg az államnak - felhívásra - 103.000 (százháromezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. május 6-án az alperes által üzemeltetett Élményfürdőben a sodrómedence lejárati lépcsője előtt a papucsából kilépve a kövön elcsúszott és ennek következtében bal csuklója elmozdulással járó, nyílt törését szenvedte el, munkaképességét 15%-ban elvesztette.

Keresetében a felperes annak megállapítását kérte, hogy a testi épséghez fűződő személyiségi jogát az alperes megsértette és emiatt vagyoni és nem vagyoni kárának megfizetését is igényelte. Az alperes jogellenes magatartását a medencetér helytelen kialakításában, a nem megfelelő csúszásgátló felületű burkolat alkalmazásában és a figyelmeztető táblák kihelyezésének elmulasztásában jelölte meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy jogellenes magatartást nem tanúsított.

Az elsőfokú bíróság a közbenső ítéletében megállapította a testi épséghez fűződő személyiségi jogsértés fennállásának jogalapját, valamint az alperes kártérítési felelőssége fennállásának jogalapját a felperesre terhesebben 30-70%-ban. Az elsőfokú bíróság indokolása szerint az alperes felelősségét az alapozza meg, hogy nem tudta bizonyítani az adott helyzetben, adott helyszínen megnövekedett vízterhelésnek megfelelő takarítás elvégzését, illetőleg azt, hogy a baleset ennek ellenére következett be. Ugyanakkor megállapította azt is, hogy a felperes a balesetet elháríthatta volna, ha a figyelmeztető táblákat komolyan veszi, a törölközőt használja és a papucsból történő kilépés során kellő odafigyelést tanúsít. A beszerzett igazságügyi építész szakértői vélemény és a tanúk vallomása alapján az elsőfokú bíróság nem tartotta bizonyítottnak a medencetér helytelen kialakítását, a megfelelő csúszásgátló burkolat hiányát, illetőleg a csúszásveszélyre figyelmeztető táblák hiányát.

A peres felek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az ítéletében az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította. A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú döntés nem kellően megalapozott a baleset pontos helyszínével kapcsolatos tényállás tekintetében és abban sem, hogy a helyszínen az alperes a víz feltörlését elmulasztotta. A baleset helyszínére vonatkozó peradatok ellentmondóak és e körben a felperes is ellentmondó nyilatkozatokat tett. A baleset pontos helye a tanúk vallomása alapján sem volt megállapítható. A nem ismert helyszín tekintetében az sem határozható meg, hogy az alperes elmulasztotta-e a víz feltörlését vagy nem. A műszaki szakértői vélemény, illetőleg a munkavédelmi szakkonzultáns véleménye bizonyítja, hogy a fürdő burkolatkialakítása megfelelt a követelményeknek, a burkolat csak esetleges, egyedi esetben csúszásveszélyes. Ennek megelőzésére szolgálnak a figyelmeztető jelzések és a takarítás. A tanúk vallomásából nem vonható le olyan következtetés, hogy a dolgozók nem voltak felkészülve nagyobb leterheltség esetén a vízmentesítésre. A kockázatelemzés a belső kőpadlós járófelületek egészét csúszásveszélyesnek minősíti, függetlenül attól, hogy a zuhanyozó környékét külön kiemeli. Ez utóbbi tény azonban nem bizonyítja a más területeken, nagyobb leterheltség esetén szükséges vízmentesítés hiányát. A másodfokú bíróság szerint nem állapítható meg az sem, hogy a baleset oka a padozat nedvessége vagy a felperes testéről lecsorgó víz volt-e. A szakértői megállapításokat nem teszi kétségesse, hogy az egyes tervek, számlák nem álltak rendelkezésre; a szakértő kompetenciájába tartozott az, hogy a ténylegesen megvalósult kivitelezés alkalmasságát vizsgálja. A figyelmeztető tábláknak a másodfokú bíróság szerint a különösen

magas iskolai végzettségű felperes esetében nincs jelentősége. A jogerős ítélet indokolása szerint a felperestől elvárható volt, hogy a papucsából a korlátba kapaszkodva lépjen ki és így menjen be a medencébe.

A felperes felülvizsgálati kérelme az alperes teljes kártérítési felelősségét megállapító döntés meghozatalára irányult. Jogi álláspontja szerint a jogerős döntés sérti a Pp. 206. §-ának (2) bekezdését. Az alperes nem bocsátotta a szakértő rendelkezésére a 2002. évi kivitelezés során készített burkolat-tervet és a felhasznált anyagok minőségi tanúsítványait, ezt a körülményt azonban - figyelemmel a bizonyítási teherre - a másodfokú bíróság nem értékelte. A szakértőnek a járólapok tapintásán alapuló megállapítása szakmaiatlan, a szakvélemény nem tekinthető aggálytalannak. A másodfokú ítélet indokolása részben iratellenes és felületes is, ugyanis az említett iratok egyáltalán nem kerültek a szakértőhöz, a felperes szerint azért, mert az alperes ezzel a nem megfelelő kivitelezést igyekezett leplezni. Téves az is, hogy a baleset helye tekintetében az adatok ellentmondásosak voltak. A felperes elcsúszása a víz „kezdeté” előtti fél méteren belül történt, ennél pontosabb behatárolás nem várható.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Utalt arra, hogy a felülvizsgálati kérelmet hivatalból el kellett volna utasítani, érdemben pedig a felülvizsgálati kérelmet alaptalannak tartotta, mert a felülmérlegelésre álláspontja szerint nincs alap. Az összes bizonyíték mérlegelése alapján a bíróság helyesen foglalt állást a kárfelelősség kérdésében.

A felperesnek a vagyoni és nem vagyoni kártérítés iránti, valamint a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítására irányuló keresete figyelembevételével a felülvizsgálati kérelem a Pp. 271. §-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján hivatalból nem volt elutasítható, erre az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében tévesen hivatkozott. A Kúriának a felülvizsgálati kérelmet érdemben kellett vizsgálnia.

A felperes a rendkívüli perorvoslatát megalapozó jogsértést tartalmilag az alperes által üzemeltetett gyógy- és élményszobában bekövetkezett balesetének körülményeire vonatkozó peradatokat téves értékelésében jelölte meg, ezért a jogerős ítélet ebben a keretben volt felülbírálnak [Pp. 270. § (2) bekezdés, 275. § (2) bekezdés]. A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A törvény idézett rendelkezésének a megsértése csak abban a kivételes esetben állapítható meg és csak akkor szolgálhat kellő alappal a felülvizsgálathoz, ha a bíróság iratellenes, ellentmondó,

a per adataiból okszerűen nem következő megállapításokat tett, vagy a bizonyítási eljárás lefolytatására vonatkozó előírások megsértésével helytelen ténybeli következtetésre jutott. A felperes keresetére figyelemmel az első- és a másodfokú bíróságnak a perben azt kellett vizsgálnia, hogy a kártérítési felelősségnek a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében meghatározott feltételei fennállnak-e. E körben az alperes jogellenes magatartásának és az ezzel okozati összefüggésben keletkezett kárnak a bizonyítása a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte, egyben a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel neki kellett viselnie az esetleges bizonyítatlanság következményeit. Miután a felperes elesésének és megsérülésének ténye a perben nem volt vitás, a perbeli bizonyítás központi kérdése az volt, hogy mindez mennyiben hozható oki összefüggésbe az alperes jogellenes és felróható magatartásával. Ennek megállapítása érdekében a másodfokú bíróság kiemelkedő részletességgel vizsgálta a baleset helyét és körülményeit, amelynek eredményeként helyesen jutott arra a következtetésre, miszerint az egymásnak ellentmondó peradatok alapján a baleset pontos helye nem volt behatárolható. Ennek hiányában viszont nem lehetett egyértelmű megállapítást tenni arra nézve, hogy mi volt a baleset közvetlen oka és ezzel összefüggésben miben jelölhető meg az alperes jogellenes magatartása. Helyesen állapította meg a másodfokú bíróság azt is, hogy az elsőfokú közbelső ítélet indokolásában a víz feltörlésének elmulasztásával kapcsolatos tényállás nem volt megalapozott. A perben bizonyított volt, hogy a medence és környéke víz- és csúszásmentesítése érdekében az alperes úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható volt. A takarítás a takarítógépek folyamatos üzemeltetésével és az alkalmazottak személyes tevékenységével is megfelelően megoldott volt.

A felülvizsgálati kérelemben megjelölt dokumentumok (tervek, számlák, minőségi tanúsítványok) hiányának nem volt ügydöntő jelentősége, mint ahogy a kövezet szakértő által, tapintással történt vizsgálatának sem. A dokumentumok hiánya ellenére a szakértő kompetenciájába tartozott annak megállapítása, hogy a ténylegesen kivitelezett burkolat milyen minőségű, tapintással pedig a szakértő nem pusztán a felület fizikai jellemzőit vizsgálta, hanem az alkalmazott anyagot azonosította és ennek alapján levonta azt a következtetést, miszerint a fürdőburkolat az országosan alkalmazott és ezáltal az anyag és kiviteli követelményeknek is megfelelő lapokból készült.

Mindezekre tekintettel a keresetet elutasító jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperest az alperes felülvizsgálati eljárási

költségének a megfizetésére, míg a le nem rótt felülvizsgálati
illeték viseléséről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM
rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. február 6.

Dr. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke, Dr. Udvary Katalin s.k.
előadó bíró, Dr. Almásy Mária s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

kúriai tisztviselő

HM